
Van de IVN

In Memoriam André Van Seggelen (1932-1996)

Op 5 april 1996 is na een korte ziekte in zijn woonplaats Straatsburg overleden de oud-voorzitter van de IVN, André van Seggelen, hoogleraar Nederlandse taal, letterkunde en beschaving aan de universiteit aldaar.

A.J.M. van Seggelen werd op 2 augustus 1932 in Heemstede geboren. Na een studie Nederlandse taal- en letterkunde aan de Katholieke Universiteit te Nijmegen was hij van 1960 tot 1963 als leraar Nederlands verbonden aan de internationale school van het geallieerde hoofdkwartier van de NAVO, SHAPE, bij Parijs. Van 1 oktober 1963 tot zijn dood werkte hij aan de Universiteit van Straatsburg, sinds 1966 als hoogleraar. In datzelfde jaar promoveerde hij, ook in Nijmegen, bij prof. Asselbergs (= Anton van Duinkerken) op het proefschrift *Het Liedboek van Liisbet Ghoeyuaers*. In 1979 werd hij als vertegenwoordiger van het Franse taalgebied opgenomen in het zg. 'grote bestuur' van de IVN. In 1982 werd hij lid van het dagelijks bestuur, aanvankelijk als ondervoorzitter, van 1985 tot 1988 als voorzitter.

In die laatste periode heb ik intensief met hem samengewerkt omdat ik toen secretaris was van de vereniging. Ik kende André natuurlijk als welbespraakt deelnemer aan de colloquia en, uit de wandelgangen, als vriendelijk en belangstellend collega. Nu leerde ik hem ook kennen als scherpzinnig, vasthoudend, toegewijd en volstrekt integer bestuurder. Deze eigenschappen traden vooral aan de dag in de juridisch, politiek en persoonlijk ingewikkelde kwestie Zuid-Afrika die zelfs tot een proces tegen de IVN leidde. André heeft toen ten koste van heel wat slapeloze nachten de verdediging zo goed helpen voorbereiden dat de IVN-advocaat het proces moeiteloos wist te winnen. Altijd ging André recht door zee en zei wat hij van de dingen dacht, ook in situaties waarin het gemakkelijker zou zijn geweest zijn mond te houden. Toen hij tijdens het 39e Algemeen Nederlands Congres in 1986 de extreem rechtse, racistische documenten signaleerde die door "Menschen Lyk Wyder" en de "Michiel de Swaenkring" uit Noord-Frankrijk waren verspreid, werd hij, aldus de voorzitter van het Komitee voor Frans-Vlaanderen "flink van antwoord gediend". André liet zich er niet door uit het veld slaan.

De laatste jaren waren we elkaar wat uit het oog verloren. Na het overlijden van zijn vrouw Lenny die hij met bewonderenswaardige volharding jarenlang thuis had verpleegd, zag ik hem weer op het 12e Colloquium in Antwerpen. "Het gaat goed met me, hoor", zei hij toen. Begin maart van dit jaar vernam ik van zijn goede vriend, de schrijver F. Springer, dat André in het terminale stadium verkeerde. Ik was van plan hem in de paasvakantie op te zoeken maar het is er niet meer van gekomen. Op 5 april overleed hij. Wij zullen hem missen.

H.J. Boukema (Driebergen)